

Fővárosi Ítéltábla

Az ügy száma: 2.Pf.20.210/2025/4.

A felperes:

felperes, ügyvéd címe

A felperes képviselője:

Farkas Flóra Ügyvédi Iroda, ügyvéd címe

(ügyintéző: dr. Farkas Flóra ügyvéd)

Az alperes:

alperes, alperes címe

Az alperes képviselője:

Dr. Varga István ügyvéd, ügyvéd címe

A per tárgya: személyiségi jog megsértése

Az elsőfokú bíróság: Fővárosi Törvényszék

A fellebbezéssel támadott határozat száma: 70.P.22.164/2024/10.

A fellebbezést benyújtó fél: alperes

Í t é l e t

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének nem fellebbezett részét nem érinti, fellebbezett rendelkezéseit helybenhagyja.

Kötelezi az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 70.000 (hetvenezer) forint másodfokú perköltséget.

A felmerült 48.000 (negyvennyolcezer) forint eljárási illeték az állam terhén marad.

Az ítélet ellen nincs helye fellebbezésnek.

I n d o k o l á s

[1] Az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás szerint hűtlen kezelés büntette miatt a Név1 Járásbíróságon 5.B.303/2023. számon indult büntetőügy, melyben a felperes védőként vett részt. Az ügyben eljáró bíró elfogultságot jelentett be, mivel a felperessel szemben más ügyből kifolyólag a Név1 Járásbíróság 2023. október 13. napján – nem jogerős – ítéletet hozott 6.B.187/2020/156. számon. Ezt követően a Név1 Járásbíróság valamennyi bírāja elfogultságot jelentett be, ekként a Név1 Járásbíróságon nem maradt olyan bíró, aki a büntetőügyben eljárhatott. A Név1 Járásbíróság elnöke más bíróság kijelölését kérte.

A alperes a 2024. január 9. napján kelt és jogerős 4.Bkk.1469/2023/2. számú végzésében a Név1 Járásbíróságot az eljárásból kizárta és az eljárás lefolytatására a Név2 Járásbíróságot jelölte ki. A végzés indokolásában a alperes a felperesre vonatkozó bűnügyi személyes adatot tüntetett fel, mellyel megsértette a felperes személyes adatokhoz fűződő személyiségi jogát.

[2] A felperes keresetében kérte, hogy a bíróság állapítsa meg, hogy az alperes a 2024. január 9. napján meghozott 4.Bkk.1469/2023/2. számú végzése indokolásának első bekezdésében a felperesre vonatkozó bűnügyi személyes adatot tüntetett fel, amellyel megsértette a Polgári Törvénykönyvről szóló 2013. évi V. törvény (továbbiakban: Ptk.) 2:43. § e) pontjában rögzített személyes adatok védelméhez fűződő jogát, továbbá kérte, hogy a bíróság kötelezze az alperest a jogellenes adatkezelési művelet megszüntetésére, bocsánatkérésre, illetőleg az adatkezelés jogszerűségének helyreállítására, valamint 3.000.000,- Ft sérelemdíj és perköltség megfizetésére.

Előadta, hogy a perbeli végzés indokolása tartalmazza a rá vonatkozó Infotv. 3. § 4.) pontja szerinti bűnügyi személyes adatot. Arra hivatkozott, hogy a Be. szabályai szerint a Be. 14. § e) pontjára alapított kizárási ok esetén a bíró nyilatkozatát zárt iratként kellett volna kezelni. Az elbírálásra jogosult személy is csak engedéllyel ismerheti meg annak tartalmát, az indokolásban csak a bíró nyilatkozatának tényét kellett volna feltüntetni. Ennek ellenére ez mégis tartalmazta a bűnügyi személyes adatait anélkül, hogy ehhez hozzájárult volna.

Hivatkozott arra, hogy az alperes nem a Be. 91. § (1) bekezdése és 98. § (1) bekezdése szerinti általános gondossággal járt el az adatkezelés során, olyan személyek ismerhették meg az adatokat, akiknek a munkájához ez nem szükséges. Hivatkozott arra, hogy az ügyvédi és magánszemély minősége egymástól eltér, de ez a jogsértés alkalmas arra, hogy a kettő összemérésre kerüljön. Az ügyszám alapján az adataihoz más személyek is hozzáférhetnek, sérül a belé vetett bizalom, előítéleteket alakíthatnak ki vele szemben, szaktudása megkérdőjeleződhet. Kétséget ébreszthetnek a védencében, az akár megbízás megszüntetéséhez vezethet, az ügyvédi iroda hírnevének csorbítására alkalmas, illetve a sértett minden adathoz hozzáférhet. A jogsértés tényét maga a dokumentum támasztja alá. További hátrány bizonyítása nem szükséges a sérelemdíj megállapításához, de mégis jelentős a sérelem tekintettel arra, hogy húsz éve működő praxisról van szó.

[3] Az alperes ellenkérelmében a kereset elutasítását kérte.

[4] Kifejtette, hogy a bűnüldözési célú adatkezelésre az Infotv. rendelkezéseit kell alkalmazni. Az Infotv. 3. § 4.) pontja rögzíti a bűnügyi személyes adat fogalmát, az 5. § (7) bekezdése rögzíti a különleges adatok kezelésére vonatkozó feltételeket [Infotv. 5. § (1) bekezdés b) pontja, illetve Be. 98. § (1) bekezdése]. A büntetőeljárás céljából hozta meg a döntést, így megállapítható az adatkezelésnek a jogszerű alapja, célja és az a szükséges mérték sem haladta meg. Ez az okfejtés a Be.-nek a kizárással kapcsolatos szabályaiból is levezethető. A Be. 17. § (2) bekezdése alapján a kizárás tárgyában határozatot kellett hoznia,

amely elfogultság esetében sem automatikus döntés. Előadta továbbá, hogy a kizárásról való döntés ugyanúgy igazságszolgáltatási tevékenységnek tekinthető, mintha a felperessel szemben indult volna büntetőeljárás, így az adatkezelés jogalapja megállapítható. Vitatta azt, hogy a bírósági gyakorlat szerint a kizárási okok a határozatokban ne jelennének meg. Hivatkozott a BH2023. 240. számú eseti döntésben foglaltakra, miszerint a kizárási ok intézkedési kötelezettséget keletkeztet, a döntés meghozatala nem mellőzhető, a kizárás tárgyában való döntés nem egyenlő a kijelölésről szóló döntéssel. Indokolási kötelezettség terhelte a Be. 454. § (1) bekezdése alapján, nem volt elegendő az elfogultság tényét feltüntetni, hanem annak indokát is szerepeltetni kellett, tekintettel arra, hogy különben csak a jogszabályokat tartalmazná az indokolás. Az alacsonyabb rendű iratkezelési szabályokkal kapcsolatban megjegyezte, hogy azok nem ronthatják le a törvényi rendelkezéseket.

A Be. 98. § (1) bekezdés alapján mozgástérrel nem rendelkezett. A szükséges mértéket nem haladta meg az adatkezelés, mivel csak a nem jogerős elítélés ténye került feltüntetésre. Az adatkezelése így nem sérti az Infotv. 23. § (1) bekezdésében foglaltakat, ezért az (5) bekezdésben foglalt jogkövetkezmények nem alkalmazhatók.

Ha megállapítható is lenne, hogy az adatkezelési előírás megsértésre került, ez sem eredményezi automatikusan a személyiségi jogsértést, tekintettel arra, hogy a jogkövetkezmények eltérőek a jogosulatlan adatkezelés, illetve a személyiségi jogsértés esetén. A szabálysértés nem valósít meg olyan mértékű beavatkozást a felperes magánautonómiájába, amely a személyiségi jogsértés megállapítását megalapozná. Ebben a körben hivatkozott a Kúria Pfv.20.003/2024/13. számú döntésében foglaltakra, melyben rögzítette a Kúria, hogy az Infotv. 23. § (5) bekezdésében foglalt jogkövetkezmények speciálisak a Ptk. rendelkezéseihez képest. Álláspontja szerint a jogkövetkezmények levonására így csak az Infotv. rendelkezései alapján van lehetőség, a Ptk. 2:51. § (1) bekezdése nem alkalmazható akkor, ha az adatkezelés jogsértő voltára alapítja a keresetet a felperes.

A sérelemdíjra való jogosultság sem tekinthető automatikusnak, ebben a körben hivatkozott a bagatell sérelmekre vonatkozó eseti döntésekre. Csak nagyon szűk kör ismerhette meg a felperesre vonatkozó adatokat, az iratkezelési szabályok egyébként is jelentősen korlátozzák a megismerésre jogosultak körét. A felperes által előadottak, miszerint a védence megismerhette az adatokat, azzal visszaélne, ügyvédi tevékenységét ellehetetlenítené, mind csak a felperes feltételezései. A sérelemdíj mértékével kapcsolatban kifejtette, hogy az összecszerúságában is jelentősen eltúlzott.

[5] Az elsőfokú bíróság ítéletével megállapította, hogy az alperes azzal, hogy a 2024. január 9. napján meghozott 4.Bkk.1469/2023/2. számú végzésének indokolásában a felperesre vonatkozó bűnügyi személyes adatot tüntetett fel, megsértette a felperes személyes adatokhoz fűződő személyiségi jogát.

Kötelezte az alperest, hogy 15 napon belül a felperes részére megküldött magánlevél útján fejezze ki sajnálkozását a személyiségi jogsértésért.

Kötelezte az alperest, hogy 15 napon belül a jogsértést szüntesse meg akként, hogy a felperes bűnügyi személyes adatait tartalmazó 4.Bkk.1469/2023/2. számú határozat kiadmányát kezelje zártan.

Kötelezte az alperest, hogy fizessen meg a felperesnek 15 napon belül 300.000 forint sérelemdíjat.

Ezt meghaladóan a keresetet elutasította.

Kötelezte a felperest, hogy fizessen meg az alperesnek 15 napon belül 120.000 forint perköltséget.

Felhívta a felperest, hogy fizessen meg az esedékesség napjáig az állami adó- és vámhatóság illetékbevételei számlájára 162.000 forint kereseti illetéket, a fennmaradó 18.000 forint kereseti illetéket az állam viseli.

[6] Határozatának indokolásában hivatkozott az Európai Parlament és a Tanács 2016. április 27-i (EU) 2016/679 rendeletére a természetes személyeknek a személyes adatok kezelése tekintetében történő védelméről és az ilyen adatok szabad áramlásáról, valamint a 95/46/EK irányelv hatályon kívül helyezéséről (GDPR) 5. cikk b) és c) pontjára, az információs önrendelkezési jogról és az információszabadságról szóló 2011. évi CXII. törvény (Infotv.) 3. § 4. pontjára, 5. § (7) bekezdésére, a 20. §-ára, továbbá a Polgári Törvénykönyvről szóló 2013. évi V. törvény (Ptk.) 2:42. § (1) bekezdésére, a 2:43. § e) pontjára, 2:51. §-ára és 2:52. §-ára, a büntetőeljárásról szóló 2017. évi XC. törvény (Be.) 14. §-ára, 15. §-ára, 16. §-ára, 17. §-ára, 97. § (1) bekezdésére, továbbá a 451. § (5) bekezdésére, a bírósági ügyvitel szabályairól szóló 14/2002. (VIII. 1.) IM rendelet 86. § (1) bekezdésére, 177. § (1) bekezdésére, 179. §-ára.

[7] Megállapította, hogy az alperes a GDPR 6. cikk (1) bekezdés e) pontja, és a Be. 5. § (7) bekezdés alapján az igazságszolgáltatási tevékenység ellátása körében nem vitásan a felperesre vonatkozó bűnügyi személyes adatok kezelésére jogosult volt.

Egyetértett azzal, hogy az alperest a Be. 15. § (1) és (3) bekezdése, 16. § (1)-(2) bekezdése, 17. § (1)-(2) bekezdése és 451. § (4) bekezdése alapján intézkedési kötelezettség terhelte a vonatkozó BH2023.240. számú eseti döntésben foglaltak szerint is, a kizárás tárgyában döntést kellett hoznia, ezt a döntést indokolni is köteles volt. Azonban az, hogy az indokolás milyen terjedelmű kell, hogy legyen, mi az a szükséges mérték, ami alapján már lehetséges a kizárásról alapos döntést hozni, illetve a felülbírálat során az eljáró szervek is képesek a felülbírálati jogkörüket gyakorolni, már a szükségesség-arányosság és adattakarékosság kérdése körébe tartozik.

[8] Az alperesnek intézkedési kötelezettsége volt, azonban tulajdonképpen a bejelentés, az elfogultság ténye önmagában megalapozza a kizárást és annak a konkrét indoka csak más fegyelmi vagy egyéb eljárásban bírhat relevanciával. Ebből következik az, hogy valóban nem szükséges a konkrét ok részletes megjelölése ahhoz, hogy egyébként az indokolási kötelezettségének eleget tudjon tenni az alperes és a döntés későbbiekben is felülbíráható legyen. A kizárás alapja az elfogultság bejelentése és nem az annak alapjául szolgáló szubjektív ok. A kizárás tárgyában határozatot hozó szerv a bejelentett elfogultsági okot nem mérlegelheti felül és a bejelentés alapjául szolgáló okok között számtalan olyan – nem csak bűnügyi, hanem egyéb – különösen érzékeny adat lehet, amelynek szükségtelen szerepeltetése, mások tudomására jutása az érintett magánautonómiájának aránytalan sérelmével járhat, de az igazságszolgáltatási feladat ellátását érdemben már nem mozdítja előre.

Mindezekből arra a következtetésre jutott, hogy az adatkezelés jogalapja ugyan fennállt, de az a szükséges mértéket meghaladta és a GDPR-ban rögzített adattakarékosság, szükségesség-arányosság elvével ellentétes, ezért a felperes keresetével egyezően megállapította, hogy az alperes megsértette a felperes személyiségi jogát 2:51. § (1) bekezdés a) pontja alapján.

[9] Kiemelte, hogy a jogsértő adatkezelés lehet olyan mértékű, ami személyiségi jogsértést nem valósít meg, csak az Infotv. rendelkezéseit sértik. Jelen esetben a jogsértő adatkezelés a személyiségi jogsértés megállapítására is alapul szolgál. A felperesre vonatkozó, különösen érzékeny, bűnügyi személyes adatok illetéktelen személyek tudomására hozatala nem pusztán adatkezelési szabálysértés, hanem a felperes magánautonómiájának, magántitkai megőrzéséhez fűződő joga aránytalan sérelmének minősül, megfosztja a felperest attól a rendelkezési jogától, hogy maga döntse el, hogy az őt érintő érzékeny információkat mikor és milyen személyekkel kívánja megosztani. Így a Ptk. alapján a jogkövetkezmények alkalmazására volt lehetőség, ennek megfelelően az alperest elégtételadásra kötelezte.

[10] Arra nem látott lehetőséget, hogy egy személyiségi jogsértésre alapított, polgári perben a büntetőeljárásban hozott döntésnek hatályon kívül helyezéséről, visszavonásáról határozzon tekintettel arra, hogy ez az adott ügyben eljáró bíróság törvényes hatáskörének az elvonását jelentené, erre kizárólag az adott ügyben alkalmazandó eljárási szabályok szerint van lehetőség. A jogsértés megszüntetéséhez az is elegendő, ha az alperes arról gondoskodik, hogy az a kiadmány, amelyben szerepelnek a személyes adatok is, zártan legyenek kezelve és az iratban pedig egy olyan példány maradjon, amelyből a bűnügyi személyes adatok kitakarássra kerültek, ahogy annak egyébként is – ha zártan kezelték volna a bejelentést és az nem tűnik fel a végzés indokolásában – lennie kellett volna.

[11] Kiemelte, hogy habár a sérelemdíj megállapításához a jogsértés tényén túl további hátrány bekövetkezése nem szükséges, ez nem teremt korlátlan mértékű sérelemdíjra való jogosultságot, ez pusztán a jogsértés tényével arányban álló, azaz köztudomásúlag együtt járó hátránnyal arányos sérelemdíj követelését alapozza meg. A kizárás tárgyában hozott

döntéseknek az eljárási iratokban a megismerhetősége korlátozott, így igen korlátozott körben juthatott az más személyek tudomására, ezért 300.000 forint összegben találta alaposnak a sérelemdíj iránti igényt. Ezt meghaladóan a keresetet elutasította.

[12] A perköltségről a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (Pp.) 83. § (2) bekezdése alapján rendelkezett.

[13] Az elsőfokú bíróság ítélete ellen az alperes nyújtott be fellebbezést, melyben az elsőfokú bíróság ítéletének megváltoztatását és a kereset teljes elutasítását, valamint a felperes perköltségben való marasztalását kérte.

[14] Előadta, hogy a GDPR a perbeli esetben nem alkalmazható. A GDPR kifejezetten kizárja a perbeli adatkezelést a hatálya alól a 2. cikk (2) bekezdés d) pontjában, így az adatkezelés jogszerűségének az Infotv. 4. §-ában rögzített szempontjait kellett vizsgálni.

[15] Álláspontja szerint az adatkezelés joggalappal, jogszerű céllal és csak a cél eléréséhez szükséges mértékben valósult meg. A Be. ugyanis egyértelmű határok mentén írja elő egy bírósági határozat indokolásának adattartalmát, ez azt is jelenti, hogy az adatkezelés szükséges és arányos. A Be. értelmében így nem volt mérlegelési lehetősége abban, hogy a sérelmezett részt a határozata indokolásában megjelenítse vagy sem. A határozat indokolásának nem csak a kizárás iránti kérelem bejelentését kellett tartalmaznia, hanem a kizárás iránti bejelentés indokát is. A bejelentés indokának relevanciáját maga a törvény teremti meg. Sem az Alkotmánybíróság gyakorlata, sem más jogszabály nem menti fel ugyanis bírót az indokolási kötelezettség alól. Hivatkozott az Európai Unió Bíróságának C-647/21. és C-648/21. számú egyesített ügyben hozott ítéletére. A kizárásról döntő határozatában nem tett sem többet, sem kevesebb, mint amit a törvény előír. Jogszabályt sértő adatkezelés hiányában nem sérült a felperes személyes adatok védelméhez fűződő személyiségi joga, így a személyiségi jogsértés szankciói sem alkalmazhatók.

[16] Rámutatott, hogy az Infotv.-ben szabályozott jogok esetleges megsértése nem eredményezi automatikusan azt, hogy a jogsérelem olyan mértékű tiltott beavatkozást sért az érintett magánszférában is, ami a személyiségi jog sérelmét eredményezi. Nem minősül a felperes magánszférája elleni személyiségi jogot érintő támadásnak, hogy az Alaptörvényből fakadó feladatának teljesítése keretében a Be. szabályainak minden megfelelő eljárás során meghozott, egy a Be.-nek mindenben megfelelő határozatot.

[17] A személyiségi jogsértés megállapításának nem automatikus következménye a sérelemdíj megítélése. Jelentéktelen sérelem esetén a sérelemdíj alkalmazása nem indokolt. A büntetőügyben képviselőt ellátó felperest nem érte és nem is érhetett semmilyen pénzzel kompenzálható jelentős hátrány azért, mert egy büntető bírósági határozat idézett egy nyilatkozatot. Az elsőfokú bíróság ítélete nem is tüntet fel immateriális hátrányt.

[18] Az elsőfokú bíróság az alperesi perköltséget számszakilag is tévesen határozta meg. A jogi képviselő ügyvédi munkadíjat áfa nélkül vette számításba, holott azt áfával növelten kérte megállapítani.

[19] A felperes fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását és az alperes perköltségben való marasztalását kérte.

[20] Az elsőfokú bíróság helytállóan hivatkozott a GDPR vonatkozó rendelkezéseire. A felperes adatainak kezelése nem a GDPR 2. cikk (2) bekezdés d) pontja szerinti célból történt.

[21] A Be. 451. § (5) bekezdése alapján az indokolási kötelezettség körében az alperesnek nem kellett volna felhívnia a bűnügyi személyes adatait, mint a bíró által maga bejelentett kizárási okot. Ahhoz, hogy a kizárásról szóló végzés indokolása megfeleltethető legyen a Be. 451. § (5) bekezdésében foglaltaknak, elégséges rögzíteni a bíró általi kizárási jog bejelentésének a tényét. Az alperesnek a bíró által bejelentett elfogultsági indok alaposságát illetően nem volt mérlegelési lehetősége. Az alperes kizárólag egyetlen döntést hozhatott, melyhez mérten elegendő volt a kizárás jog bejelentésének a tényére utalnia.

[22] Az alperes által a fellebbezésében hivatkozott Európai Unió Bíróságának határozata vonatkozásában kiemelte, hogy az nem a bíró által bejelentett elfogultság esetén követendő eljárása, hanem arra az esetre vonatkozik, amikor a törvényes bíróhoz való jog az eljáró bírón kívülálló okból szenved sérelmet.

[23] Az alperes jogsértő adatkezelése a személyiségi jogát is megsértette. Bűnügyi személyes adatainak illetéktelen személyek tudomására hozatala a magánszférájának megőrzéséhez fűződő jogának sérelmét is jelenti. Az alperes magatartása magánszférája elleni

támadásnak minősül, így helye van a sérelemdíj alkalmazásának. A sérelemdíj indokoltsága körében rámutatott, hogy a személyes adatainak szükségtelen rögzítésével, a szubjektumában megjelentek azok a reális hátrányok, amelyekre a kívülvilág előtt számolnia kellett. Azon tény, hogy az eljárási ügyiratok megismerhetősége korlátozott, nem jelenti azt, hogy csak igen korlátozott körben juthatnak más személyeknek a tudomására a perbeli adatok.

[24] Az alperes fellebbezése nem megalapozott.

[25] A Fővárosi Ítéltábla a Pp. 380. §-ában megjelölt, az elsőfokú ítélet kötelező hatályon kívül helyezésére, vagy a 381. §-ában szabályozott, annak mérlegelhető hatályon kívül helyezésére okot adó körülményt nem észlelt, ilyen körülményre egyébként a fellebbező alperes sem hivatkozott. A másodfokú bíróság ezért a Pp. 383. § (1) bekezdésének megfelelően az ügy érdemében határozott és az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 383. § (2) bekezdése alapján helybenhagyta.

[26] A Fővárosi Ítéltábla a Pp. 370. § (1) bekezdése értelmében csak a fellebbezési kérelem és a fellebbezési ellenkérelem keretei között gyakorolta a felülbírálati jogkörét. Erre tekintettel a másodfokú bíróság nem érintette az elsőfokú bíróság ítéletének a jogellenes adatkezelési művelet megszüntetésére, valamint a 300.000 forintot meghaladóan a sérelemdíj iránti igény elutasítására vonatkozó rendelkezését.

[27] Az alperes a fellebbezésében arra helytállóan hivatkozott, hogy a GDPR 2. cikk (2) bekezdés d) pontja szerinti eljárást folytatott, a felperes pedig a büntetőeljárásban résztvevő személynek minősült, a védői mivolta az eljárás immanens része, ezért a GDPR tárgyi hatálya nem vonatkozik az adatainak ezen okból történő kezelésére. Azonban azon tény, hogy az alperes perbeli adatkezelésére nem a GDPR rendelkezéseit kellett alkalmazni, a jogvita érdemi eldöntését az alábbiak szerint nem befolyásolta.

[28] A GDPR tárgyi hatálya alá nem tartozó, a felperes személyes adatainak alperesi kezelésére az Infotv. 2. § (3) bekezdése alapján e törvényt kell alkalmazni.

[29] Az alperes arra is helytállóan hivatkozott, hogy az adatkezelésének jogalapját az Infotv. 5. § (2) bekezdés b) pontja, valamint a Be. 97. § (1) bekezdése biztosítja. Azonban az alperesnek az adatkezelése során az adatkezelés Infotv. 4. § szerinti alapelveit is meg kellett őriznie, tehát csak olyan adatot kezelhetett, amely az adatkezelés céljának megvalósulásához

elengedhetetlen.

[30] A felek között nem volt vitás, hogy az alperest az eljáró bírónak, valamint a többi, az adott járásbírószágon dolgozó bírónak a kizárási okra vonatkozó bejelentése okán intézkedési kötelezettség terhelte, a kizárás tárgyában döntést kellett hoznia.

[31] A felek között az képezte ténylegesen a jogvita tárgyát, hogy ezen alperesi határozatban elegendő-e pusztán a bírók általi elfogultság bejelentésének a rögzítése, vagy azt is tartalmaznia szükséges a határozatnak, hogy az eljáró bíró milyen okból jelentette be az elfogultságát.

[32] Az elsőfokú bíróság helytállóan rögzítette azt, hogy nem szükséges a konkrét ok megjelölése a kizárásról szóló határozatban, e körben a másodfokú bíróság visszautal az elsőfokú bíróság ítéletének [36] pontjában foglaltakra, azt megismételni nem kívánja.

[33] A másodfokú bíróság csupán megjegyzi, hogy alperes érvelése alapján valamennyi kizárásról szóló határozatban fel kellene tüntetni azon okot, amelyből kifolyólag az eljáró bíró magát elfogultnak érzi. Ez pedig annak elvi lehetőségét is felveti, hogy nem pusztán személyes adat, hanem akár különleges adat is megismerhetővé válhatna a büntetőeljárásban résztvevő személyek és egyéb személy számára is, egy olyan határozatból, amelyben ténylegesen nem szükségszerű az ilyen jellegű adat feltüntetése, ez pedig nyilvánvalóan ellentmondana az adattakarékosság elvének.

[34] Az alperes által hivatkozott EUB döntés jelen per elbírálása szempontjából nem bír jelentőséggel, ugyanis azon eljárás olyan esetet érintett, ahol nem a bíró saját nyilatkozata képezte a rá kiosztott ügy elvételét. Jelen esetben azonban épp ez történt, a bíró nyilatkozott, a saját meglátása szerint nem járhatott el az ügyben, így mindenképpen újrakiosztás volt szükséges.

[35] Mindezek alapján megállapítható volt, hogy az alperes nem tartotta meg a személyes adatok kezelésének alapelveit, adatkezelése során az adattakarékosság, az úgynevezett szükségesség-arányosság elvével ellentétesen kezelte az alperes személyes adatait.

[36] Az elsőfokú bíróság helytállóan rögzítette, miszerint önmagában az, hogy az alperes megsértette az Infotv. adatkezelésre vonatkozó előírásait, nem eredményez automatikusan személyiségi jogsértést is. Az elsőfokú bíróság azonban azt is helytállóan állapította meg, hogy a perbeli esetben az alperes jogszerűtlen adatkezelése, amely a felperes bűnügyi személyes adatára vonatkozott, a magánautonómiának olyan mértékű megsértése, amely a személyes adatok védelméhez való jog megsértését is eredményezi.

[37] A felróhatóságtól független szankciók alkalmazásának mellőzésére, megváltoztatására vonatkozóan az alperes tényleges fellebbezési indokolást nem terjesztett elő, ezért azok megalapozottságát a másodfokú bíróság a Pp. 370. § (1) bekezdése folytán érdemben nem vizsgálta.

[38] A sérelemdíj iránti igény vonatkozásában az elsőfokú bíróság helytállóan értékelte, hogy függetlenül attól, hogy korlátozott személyi kör ismerhette meg a felperes bűnügyi személyes adatát, a jogsértés olyan fokú sérelmet okozott a számára, ami indokolja a szubjektív szankció alkalmazását is. Ezen behatárolt személyi körhöz tartozott a terhelt, a felperes megbízója. E két személy közötti bizalmi kapcsolatra tekintettel pedig a megbízójának a felperes bűnügyi személyes adatáról való tudomásszerzése is önmagában megalapozza a sérelemdíj iránti igény megalapozottságát. Az elsőfokú bíróság helytállóan értékelte a sérelemdíj mértékének meghatározására vonatkozó, a Ptk. 2:52. § (2) bekezdése szerinti körülményeket. Az elsőfokú bíróság által megállapított összeg a kialakult joggyakorlat alapján nem tekinthető eltúlzottnak, az a gyakorlat szerinti minimum összeghez közelit.

[39] Az alperes sérelmezte az elsőfokú bíróság által megállapított perköltség összegét, álláspontja szerint az elsőfokú bíróság a Pp. 83. § (2) bekezdése szerinti megtérítés arányánál nem vette figyelembe, hogy az ÁFA összegét is felszámította. A másodfokú bíróság rámutat, hogy az elsőfokú bíróság 10%-os felperesi pernyertességi aránnyal számolt, pusztán a sérelemdíj iránti igényre vonatkozó kereseti kérelemre tekintettel. Azonban személyiségi jogi perekben nem csupán a sérelemdíj iránti igény megalapozottsága alapján szükséges a pernyertesség-pervesztesség arányát meghatározni, hanem ezekre irányuló kereseti kérelem esetén, értelemszerűen az egyéb felróhatóságtól független szankciókat is, ezek közül kiemelt jelentőséggel a jogsértés megtörténtének megállapítására vonatkozó igény megalapozottságát is figyelembe kell venni. Ezen utóbbi jogkövetkezmény vonatkozásban a felperes pernyertes lett. Mindezek alapján másodfokú bíróság nem látott lehetőséget az elsőfokú bíróság által megállapított 120.000 forint perköltség felemelésére.

[40] A Pp. 83. § (1) bekezdése alapján a felperes másodfokú perköltségét az alperes köteles megfizetni. A másodfokú bíróság a felperes felszámítása alapján kötelezte 70.000 forint másodfokú perköltség megfizetésére az alperest a 17/2024. (XII. 9.) IM rendelet 3. § (2) bekezdése alapján 5 óra tevékenység elfogadásával.

[41] Az alperes fellebbezése nem vezetett eredményre, azonban a személyes illetékmentessége folytán a Pp. 102. § (6) bekezdése szerint a 48.000 forint fellebbezési illeték az állam terhén marad.

Budapest, 2025. június 26.

Dr. Hercsik Zita s.k.

a tanács elnöke

Dr. Fintha-Nagy Péter László s.k. Dr. Kisbán Tamás s.k.

előadó bíró bíró